

عنوان مقاله:

تغییر در الگوی روابط اجتماعی دانشجویان در دوره کرونا

محل انتشار:

همایش بین المللی تحولات جهانی در عصر کرونا و پسا کرونا (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسنده:

فاطمه جلالی - استادیار مدعو، دانشگاه علامه طباطبائی، دانشکده علوم ارتباطات، تهران، ایران - دارای دکتری تخصصی جامعه شناسی -
بررسی مسائل اجتماعی از دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

با اعلام شیوع ویروس کرونا، یکی از نخستین اقدام های بسیاری از کشورها اعمال مقرراتی برای حفظ فاصله اجتماعی بود. فاصله اجتماعی به معنای دورماندن از دیگران برای جلوگیری از شیوع و ابتلا به بیماری است. بر اساس این مفهوم، افراد در خانه می مانند، از خانه کار می کنند و از حضور در اجتماعات و حتی تماس با نزدیکان خود پرهیز می کنند تا از بیمار شدن خود و سایرین جلوگیری کنند. این امر تغییرات گسترده ای در رفتارهای اجتماعی و زندگی ایجاد کرد. از آنجاکه انسان موجودی اجتماعی است و به دلیل شیوع گسترده ویروس کرونا ارتباطات و روابط اجتماعی کاهش یافت، این امر موجب شود فشارهای روانی و انزوای اجتماعی افراد افزایش یابد. افراد برای کاهش این فشارها به دنبال راه حل هایی بودند. هدف بررسی حاضر مطالعه تغییر در ابعاد مختلف روابط اجتماعی دانشجویان (رابطه با دوستان، فامیل، همسایگان و اعضای خانواده) در دوره کروناست. برای این منظور از روش پیمایش برخط در بین دانشجویان دانشگاه های دولتی شهر تهران استفاده شد و با حدود ۳۸۰ دانشجو مصاحبه به عمل آمد. سوال ها روی طیفی پنج قسمتی پرسیده شود. عدد ۳ در آن نشان دهنده عدم تغییر در آن نوع رابطه در طول دوره کرونا بود. عدد ۱ و ۲ نشان دهنده کمتر شدن روابط و عدد ۴ و ۵ نشان دهنده بیشتر شدن روابط است. آنچه گزارش می شود میانگین داده هاست. وقتی اعلام می شود به طور میانگین نوعی از روابط اجتماعی تغییر نکرده است، در همان متغیر افراد بهیچ وجه تغییرات کم یا زیادی را بیان کرده اند. بررسی حاضر نشان داد که میزان تفریحات مشترک افراد با دوستانشان در دوره کرونا کمتر شده است (میانگین ۲.۳ از ۵)، اما تغییری در میانگین ارتباطاتی از نوع درد و دل و مشورت کردن ایجاد نشده است (۲.۹۵ از ۵). با این حال ۳۰ درصد پاسخگویان اعلام کرده اند حتی چنین ارتباطاتی نیز در آنها کمتر شده است. در مورد کمک در امور درسی و کاری نیز افراد به طور میانگین تغییری در روابطشان با دوستان ایجاد نکرده اند (۳.۱۸ از ۵) و حتی مقداری بیشتر هم شده است. در رابطه با اقوام و آشنایان، میانگین رابطه حضوری و مهمانی ها خیلی کمتر شده است (۱.۹ از ۵)، اما هنگامیکه افراد به هم نیاز داشتند به هم کمک می کردند و تغییر چندانی در این امر پیش نیامده است (۲.۹۹ از ۵). ارتباط با همسایه ها نیز در دوران کرونا کم رنگ تر شده (۲.۴ از ۵) و افراد کمتر درباره امور ساختمان بحث و مشارکت می کردند. در دوره کرونا، به دلیل آنکه افراد در خانه مانده بودند میزان روابط بین اعضای خانواده و فعالیت های مشترکی مانند غذا خوردن، فیلم دیدن و همکاری در امور خانه افزایش پیدا کرده است. البته، میانگین میزان تنش ها میان اعضای خانواده نیز افزایش داشته است، به طوریکه ۲۵ درصد از پاسخگویان اعلام کردند تنش های خانوادگی آنان زیاد یا خیلی زیاد شده است. پاسخگویان تلاش کرده اند خلا روابط اجتماعی حضوری در این دوره را با تماس ها و ارتباطات تصویری و مجازی پر کنند، به طوریکه ۷۵ درصد پاسخگویان اعلام کرده اند میزان تماس های مجازی، گپ (چت) و ارتباطات مجازی آنها در این دوره بیشتر یا خیلی بیشتر شده است.

کلمات کلیدی:

انزوای اجتماعی، تنش خانوادگی، روابط اجتماعی، کنش متقابل اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1416089>

